

УДК 930.2:929:59 Порохівський
DOI: 10.31651/2076-5908-2019-1-66-72

РОГОЖА Марія Миколаївна
кандидат історичних наук, доцент
доцент кафедри історії України
Уманського державного педагогічного
університету імені Павла Тичини,
Orcid ID: 0000-0002-9545-830X
e-mail: rohozhamm@ukr.net

ПОЛКОВНИК АРМІЇ УНР ГНАТ ПОРОХІВСЬКИЙ: ПОРТРЕТ У КОНТЕКСТІ ПРОСОПОГРАФІЇ

У статті здійснено аналіз діяльності полковника Гната Порохівського у період національно-визвольних змагань українського народу 1917–1921 рр. Виявлено, що військовий діяч і командир військових частин був активним учасником боротьби, що засвідчується його особистим життям, походженням, громадянською позицією, ставленням до політики та місцем у військовій історії України.

Ключові слова: війна, військові дії, підрозділи, боротьба, фронт, служіння, інтернування, підсумки.

Особистість полковника Дієвої Армії Української Народної Республіки Гната Єрмиловича Порохівського (в рос. армії – Ігнатія Єрмиловича Пороховського) (1889–1949–1952–1953) порівняно недавно отримала «право на громадянство» [1]. Узагальнений аналіз відомостей про непересічну особистість Гната Порохівського дає підстави стверджувати, що біографія вояка вбачається достатньо цікавою та певною мірою характерною для тієї частини імперського офіцерства, яке свідомо перейшло на бік Української революції. Водночас, наявні відомості дають правомірні підстави для твердження, що формування його біографії з погляду просопографії як вищої форми біографістики, – проведено не було.

Постановка проблеми. Оскільки події Української революції, національно-визвольних змагань українського народу впродовж 1917–1921 рр. у соціокультурному просторі сучасної України переживають період переосмислення та нового їхнього прочитання, важливо підкреслити, що спостерігається відповідний поворот від подієвої історії до людиноцентричної (людинознавчої). У людиноцентричній історії головним рушієм і дієвою особою процесу виступає особа, особистість, її інтелектуальна та діяльнісна сутність.

Гнат Порохівський, уродженець с. Добра Київської губернії (нині – у складі Черкаської області), виявився достатньо рельєфною особистістю. У військовому потрясінні Російської імперії періоду Першої світової війни як офіцер, виявив себе людиною з високими моральними та військовими якостями. Про це говорять його нагороди та військові відзнаки. Формуючи уявлення про його біографію як портрет в контексті просопографії, що відображає названі та інші чесноти полковника, особливо варто наголосити на свідомому переході на службу до військових формувань Української Народної Республіки як вияві найвищої психічної якості – готовності до самопожертви заради України.

Тому створення біографічного портрета полковника Гната Порохівського в контексті просопографії відповідно часово-просторовому континууму вбачається авторові необхідним і причинно обумовленим, зважаючи на особливості його особистої біографії на тлі соціокультурних потрясінь початку ХХ ст.

Аналіз досліджень і публікацій. Утім, варто повідомити, що О. Колянчук, М. Литвин, К. Науменко (1995) у колективній монографії показали переважання в його біографії

відомостей про період військової служби до 1917 р. та наступного часу[2]. Я. Тинченко (2007, 2011) у дослідженні стосовно офіцерського корпусу армії УНР з максимально можливою мірою повноти сформував уявлення про полковника, акцентувавши увагу на його службі в армії УНР, доповнивши текст автентичною світлиною [3]. Видання «Енциклопедія історії України» опублікувало статтю К. Науменка (2011) про Г. Порохівського, загостривши увагу на внескові у розбудову збройних сил УНР [4]. На наш погляд, найбільш повними відомостями про біографію та військову службу в російській армії та дієвій Армії УНР полковника Гната Порохівського володіє Центральний державний архів вищих органів влади України. Вони представлені у справі 1067 фонду 1075 та справі 54 фонду 1078 [5, 6] та супутньо в деяких інших.

Мета. Обумовлена необхідністю встановити соціокультурний феномен особистості полковника Гната Порохівського як відображення визначальних рис, які дозволять сприйняти його через призму просопографії.

Виклад основного матеріалу. Передбачаючи формування портрета полковника Гната Порохівського засобами просопографії, відразу варто зауважити наявність концептів, сформованих видатним сучасним істориком Ярославом Дашкевичем (1926-2010), серед них він відзначив «...п'ять блоків питань...актуальних для української біографістики та просопографії, що мають, безумовно, свою національну – викликану дуже важкими умовами життя народу протягом багатьох століть – специфіку: 1) особистісні; 2) етно- і релігіопсихологічні; 3) громадські; 4) політичні; 5) творчі» [7, 240-241].

Народившись у селянській заможній православній родині, яка й сьогодні має принаймні дві гілки роду (в силу особливостей радянського інформаційного простору, родинам нічого не відомо ні про Гната Порохівського, ні про його діяльність), юнак отримав відповідне сімейне виховання та освіту, достатні для вступу до військового училища. Навчався в Одесі від 1904 до 1907 р. Навчався на «відмінно», тому закінчив училище з відзнакою (по першому розряду – *авт.*), що давало відповідні преференції, зокрема, початок вислуги від останнього року навчання. Тому присвоєння випускного чину «портупей-юнкер» дозволяло вступити на військову службу підпоручиком (зі старшинством з 26.03.1906 р.). Крім того, свідомо обрану життєву установку Гната Порохівського стати військовим, її джерела нами пов'язуються зі славним козацьким минулим Уманщини та Уманського козацького полку, очевидно, і з можливими його козацькими предками.

Уже в 1907 р. підпоручик Гнат Порохівський отримав призначення до 35 Сибірського піхотного полку, котрий дислокувався у Владивостоці [8]. Командування полку молодих прапорщиків і підпоручиків спочатку призначало на посади молодших офіцерів стрілецької роти. У цій іпостасі вони перебували достатньо часу. Тому чин поручика йому було присвоєно лише в 1910 р., що давало право посісти посаду командира взводу.

У бойових діях Першої світової війни Г. Порохівський взяв участь від 1 листопада 1914 р. Очевидно, це було пов'язано з кількома причинами. По-перше, перед Першою світовою війною він звільнився у запас. По-друге, одружився та жив у Владивостоці. По-третє, був призваний по мобілізації та зарахований до 274-го Ізюмського піхотного полку, який почав формуватися в липні 1914 р., введений до складу 69-ї піхотної дивізії.

Уже в 1915 р. Гнату Порохівському присвоєно чин штабс-капітана, офіційно – посада заступника командира стрілецької роти. У цьому ж році, у зв'язку з втратами в офіцерському корпусі внаслідок бойових дій, приступив до командування ротою.

Війна була жорстокою, не щадила нікого – перше поранення Гнат Порохівський отримав 25 грудня 1914 р. під час наступу за річкою Сян. Наступного разу поранений 15 травня 1915 р. під Долиною (нині – м. Долина Івано-Франківської обл.). Контузію від вибуху дістав 28 липня 1915 р. під с. Мрочки у Польщі.

На початку 1916 р. «на праві крові» підвищений до чину капітана, що узаконювало його статус командира роти. Йшов час, бойові дії тривали. Гнат Порохівський зі своєю ротою брав участь у знаному в історії Першої світової війни Брусиловському прориві (очевидно, саме тоді й був контужений). 2 вересня 1916 р. підвищений до чину підполковника та був призначений командиром стрілецького батальйону, на цій посаді, цілком очевидно, добре справлявся зі своїми обов'язками, оскільки восени 1916 р. вже призначений помічником (заступником) командира полку.

Зрозуміло, що ситуація на фронті розвивалася не кращим чином, почалися процеси т.зв. «братання» з противником, до бойових частин у різний спосіб потрапляла більшовицька агітація. Знаючи його особисті вольові та командирські якості, військове керівництво від імені Тимчасового уряду призначило підполковника Гната Порохівського спочатку помічником (заступником) командира 416-го Верхньодніпровського піхотного полку у складі 104-ї стрілецької дивізії, а в липні 1917 р. – командиром 43-го Сибірського піхотного полку.

За безпосередню участь у бойових діях був відзначений особливою відзнакою для офіцерів – золотою Георгіївською зброєю. Крім того, був нагороджений такими російськими орденами: Станіслава 3 ст., Анни 3 ст., обидва з мечами і бантами; Станіслава та Анни 2 ст., з мечами; Святого Володимира 4 ст., з мечами і бантом. Варто зробити наголос на тому, що серед офіцерів особливою повагою користувалися нагороджені орденом Святого Володимира 4-го ступеня з мечами і бантом, оскільки нагорода стояла тільки на ранг нижче ордена Святого Георгія 4-го ступеня.

У власній біографії Гнат Порохівський, підготовленій 28 лютого 1923 р. уже як командант (комендант) інтернованих вояків Армії Української Народної Республіки в Румунії, які знаходилися в таборах Більці, Орадя-Маре, Фегераш, Брашов, Джурджа, повідомив наступне: «У великій війні брав участь з 1 листопада 1914 року по 1 вересня 1917 року...» [1, арк. 9]. Період з 1 вересня до 1 жовтня 1917 р. в біографії Гната Порохівського нами сприйнято часом серйозних роздумів щодо майбутнього, перевірки уявлень про честь офіцера, вірність військовій присязі та пошуку свого місця в подальших подіях війни та миру, нарешті прийняття доленосного рішення.

Уже 1 жовтня 1917 р. полковник Гнат Порохівський після цілого місяця роздумів «зголосився в Український Військовий Секретаріат» [1, арк. 9]. Треба розуміти, що вибір було зроблено на користь ідеї та чину національно-визвольних змагань, яким він вирішив дозволити використати бойовий досвід фронтового офіцера, усвідомлюючи потребу молодій державі у професійних кадрах військових.

Важлива деталь – перше призначення після переходу до Армії УНР отримав до 1-го Українського корпусу, реорганізованого з 34-го армійського корпусу відповідно до наказу головнокомандуючого Південно-Західного фронту Л.Г. Корнілова від 18.07.1917 р. 1-й Українізований корпус на той час очолював Павло Скоропадський, у ньому нараховувалося 60 тис. вояків.

Як показало подальше дослідження особистої долі Гната Порохівського, круговерть подій національно-визвольних змагань підхопила його й понесла вперед. Міркування командира корпусу щодо використання Гната Порохівського, старшого офіцера з фронтовим досвідом, сьогодні встановити важко. У «Спогадах» (2016) Павла Скоропадського факт знайомства не згаданий, але є запис: «У Генеральному Секретаріаті я особисто набрав достатню кількість старших офіцерів і вирішив їхати назад» [9, 56]. Тут потрібно уточнити, що процес українізації проходив складно, відчувався брак командирських кадрів, прапорщики, яких направляв до корпусу Генеральний Секретаріат

у військових справах, мали різні політичні вподобання, але спільним був брак бойового досвіду та належної командирської підготовки.

Очевидним свідченням такого стану з офіцерськими кадрами стало лишень місячне перебування на посаді заступника командира 4-го Козацького полку. «З 1-го листопаду по 1-е грудня того ж року командував у тому ж корпусі 8-м Гайдамацьким полком» [1, арк. 9]. Тому нетривале перебування на командних посадах, у контексті наведених цитат, сприйнято дворівнево: по-перше, командир корпусу придивлявся до навичок Гната Порохівського щодо управління підлеглими та виявлення командирських якостей; по-друге, служба на командирських посадах вводила його в коло старших офіцерів корпусу, злагодженості та взаємодії яких Павло Скоропадський, як видно зі спогадів, приділяв достатньо уваги.

Бойове хрещення у новій іпостасі відбулося порівняно скоро. Оскільки російсько-німецького фронту як такого вже не було, то серед інших з Південно-Західного фронту відходив 2-й Гвардійський корпус, у якому солдати знаходилися під впливом більшовички Євгенії Бош. Вояки 8-го Гайдамацького полку Гната Порохівського вже сходилися у бойових сутичках проти солдатів цього корпусу по лінії залізниці Деражня – Жмеринка, намагаючись не допустити їх вглиб України.

П. Скоропадський, аналізуючи ситуацію та маючи інформацію, що весь корпус гвардійців зосередився на ст. Жмеринка, зрозумів загрозу для Києва, де знаходилися органи влади УНР. Крім того, у Києві не було достатньо військових частин для захисту міста. Тому: «Я мимовільно задумався щодо становища, що склалося, коли навіть немає кому захищати Київ від більшовиків, і прийшов до висновку, що я до Криленка на фронт не піду, а рушу енергійно на Київ з тим, щоб бути у змозі перепинити доступ 2-му Гвардійському корпусу в місто» [9, 64].

Аналіз руху 2-го Гвардійського корпусу залізницею дає підстави говорити про координацію дій більшовицьких військ, їхні цілі. Цілком очевидно, що Євгенія Бош отримувала інформацію від центральних органів партії, тому спрямовуваний нею корпус намагався пробитися до Києва. З північно-східного боку через Харків – Полтаву – Лубни – Гребінку до Києва рвалася ще одна група більшовицьких військ (В. Антонов-Овсієнко та Михайло Муравйов).

Описувані події тривали від початку 20-х чисел листопада до 8 – 10-го грудня, коли на станції Козятин і по обидві руки – вправо (до Жмеринки – Вапнярки) й вліво (до Шепетівки) – стали військові частини 1-го Українського корпусу та перегородили дорогу гвардійцям 2-го збільшовиченого корпусу російської армії [8, 65]. Пізніше підрозділи 4-го Козацького полку під командуванням Гната Порохівського, як сприймається з сучасних уявлень про протидію 2-му Гвардійському корпусу, водночас, у зв'язку з тогочасним явищем «війни вздовж залізниць», «билися проти більшовиків на Знаменці і по колії залізниці до Білої Церкви» [1, арк. 9].

Доручивши Гнату Порохівському контролювати станцію Знам'янка, командир корпусу забезпечив тили від обхідного маневру й унеможливив з'єднання військової потуги північно-східної групи більшовицьких військ з 2-м Гвардійським корпусом через станції Гребінка та Бобринська. Зрештою, частини 2-го Гвардійського корпусу були роззброєні, а особовий склад був ешелонами відправлений за межі України.

Перманентно триваючі непорозуміння між військовим секретарем (міністром) Миколою Поршем і головнокомандуючим українських військ Юрієм Капканом з одного боку, та Павлом Скоропадським з іншого в кінці-кінців призвели на початку січня 1918 р. до відставки останнього. Гнат Порохівський період «після повороту Центральної Ради до

Київа продовжував командувати полком до 13 жовтня 1918 року, коли полк був розформований», «получив потім призначення в 4-й Холмський полк» [1, арк. 9].

Є підстави думати, що це був складний період життя Гната Порохівського як бойового офіцера, оскільки відставка Павла Скоропадського певним чином позначилась на становищі військових частин, особливо їхній дисципліні, що його сильно турбувало. На посаду командира корпусу заступив Яків Гандзюк, у Першій українській дивізії якого Гнат Порохівський командував певний час Чернігівським імені гетьмана Полуботка полком.

Потім у модерній історії України почався період знакових і менш знакових подій, котрі стали логічним продовженням розбалансування політичних сил, їхніх зусиль щодо виборювання та побудови незалежної України. Після підписання Берестейського миру (09.02.1918 р.), поряд з розпорощеними українськими військовими формуваннями, з'явилися німецькі війська, ставлення до яких було достатньо різнополюсним (попри їх внесок у звільнення від більшовицьких військ). З більшовицької Росії до України спрямувався потік військових і цивільних, які не сприйняли постулати більшовизму та втікали від нього. Селянство та великі землевласники, всяк по-своєму, були незадоволені політикою Центральної Ради стосовно основного – питання про землю. Складним було питання виконання перед Німеччиною обов'язкових поставок стратегічних і продовольчих товарів, як і питання органів влади на місцях. Не було єдиних поглядів і думок у середовищі тогочасної української політичної еліти, зокрема, щодо війська та принципів і стратегії військового будівництва, промислове виробництво та товарно-грошові відносини сильно потерпали від політичної нестабільності.

Тож великий, заплутаний, суперечливий, місцями – кривавий – вузол суперечностей внутріполітичного життя України спробував розв'язати Всеукраїнський з'їзд хліборобів, який зібрався 29 квітня 1918 р. у Києві та, серед інших, прийняв рішення обрати Гетьманом України Павла Скоропадського. Фактично з'їзд забезпечив у принципі зміну державного устрою України.

Судячи з біографічних відомостей, Гнат Порохівський залишався поза протіканням політичних катаклізмів, продовжував командувати полком. Однак, початок активної фази підготовки антигетьманського повстання, події в полку та його послідовна українська позиція ледь не коштувала йому життя. Оминувши у біографії цей епізод, таки вказав: «В час повстання проти Гетьмана, до сполучення з Директорією, був начальником штабу Революційних військ на Волині» [1, арк. 9]. Процитоване дає підстави стверджувати, що Гнат Порохівський залишився відданим присязі на вірність Україні, а перехід до повсталих можна пояснити несприйняттям присутності німецьких військ як ворогів рідної землі. Перебування на Волині він описав окремим спогадом у «Літописі Червоної Калини» [10]. Множина різних подій однієї ночі, яскраво та образно передана автором, дала змогу хай навіть частково, але зрозуміти всю внутрішню сутність і грані душі керівника штабу, коли довелося невідкладно приймати рішення, багатьом з яких найвища ціна – людське життя. Оптимізм і віра у майбутнє найповніше передав фразою, що нею закінчив спогад: «П'ємо каву, пане отамане та переходимо до чергових справ...» [10, 20].

Подальші події його життя істотно добавили виразності портретові Гната Порохівського. «У грудні отримав посаду начальника залоги м. Бердичова. В січні 1919 року вирушив з залогою на польський фронт, де був призначений нач. формувавшоїся 18-ї дивізії. Розвивав бойові події проти поляків, наступаючи на Луцьк, взяв Володимир-Волинський. В березні 1919 р. попав до польського полону» [1, арк. 9]. Полон став достатньо сильним потрясінням, відкрив йому очі на істинну ціну та вартість різних угод і договорів..., але він з честю витримав випробування та засвоїв багато уроків [11]. Утім,

з полону вирвався лише в грудні 1919 р. Потім були бої за Бердичів, Старокостянтинів, Могилів-Подільський, Курилівці-Муровані, річка Дністер.

Притиснута до Дністра інтернаціональними більшовицькими військами, 2-га Кулеметна бригада під керівництвом полковника Гната Порохівського, не маючи розпоряджень від військового керівництва, витративши боєприпаси в ар'єргардних боях, але зберігши головне – особовий склад, а також озброєння та іншу матеріальну частину, вимушено перейшла на румунський бік річки. Військова частина набула статусу інтернованої на території Румунії.

Висновок. Є всі підстави ствердити, що просопографічний портрет полковника Гната Порохівського бачиться багатовимірним, створеним за врахування максимально можливої бази відомостей про нього. Вона забезпечила передумови достатньо переконливо зрозуміти та сприйняти особисті, особистісні, громадські, психологічні складові біографії як цілісний зразок громадянського служіння воїна українському народові.

Список використаної літератури

1. Центральний державний архів вищих органів влади України (ЦДАВОУ). Ф. 1078. Оп. 2. Спр 54.
2. Колянчук О. Генералітет українських визвольних змагань. Біограми генералів та адміралів українських військових формацій першої половини ХХ століття / О.М. Колянчук, М.Р. Литвин, К.С. Науменко. – Львів, 1995. – 282 с.
3. Тинченко Я.Ю. Офіцерський корпус Армії Української Народної Республіки (1917-1921). Книга I / Я.Ю. Тинченко. – К. : Темпора, 2007. – 355 с. – С. 348-349.
4. Науменко К.Є. Порохівський Гнат / К.Є. Науменко // Енциклопедія історії України: у 10 т. / Редкол.: В.А. Смолій (голова) та ін. – Т. 8: Па – Прик. – 2011. – С. 430.
5. ЦДАВОУ. Ф. 1075. Оп. 2. Спр 1067.
6. ЦДАВОУ. Ф. 1078. Оп. 2. Спр. 54.
7. Дашкевич Я. Майстерня історика: Джерелознавство та спеціальні історичні дисципліни / Я.Р. Дашкевич // Упорядн.: А. Гречило, М. Капраль, А. Фелонюк. Львівське відділення ІУАД ім. М. С. Грушевського НАН України. – Львів: Літературна агенція “Піраміда”, 2011. – 792 с.
8. URL:http://gia1914.info/index.php?title=35й_Сибирский_пехотный_полк
9. Скоропадський Павло Петрович. Спогади: кінець 1917 – грудень 1918 / П.П. Скоропадський // упорядник Ігор Гирич. – К. : Наш формат, 2016. – 480 с.
10. Ігнат Порохівський. Пам'ятна ніч у повстанчому штабі / І.Є. Порохівський // Літопис Червоної Калини (ілюстрований журнал історії та побуту). – 1936 р. – № 2. – С. 18-20.
11. Колянчук Олександр. Українська військова еміграція у Польщі (1920-1939). – Львів: Інститут українознавства ім. І. Крип'якевича НАНУ, 2000. – 278 с.

References

1. Central state archive of the highest authorities of Ukraine, F. 1078, D.2, C. 54. (in Ukr.)
2. Kolyanchuk O. M., Lytvyn M.R., Naumenko K.E. (1995). *Generals of Ukrainian liberation competitions. Biograms of generals and admirals of Ukrainian military formations of the first part of the 20th century*. Lviv. (in Ukr.)
3. Tynchenko Ya. Yu. (2007). *Officer's corps of Ukrainian People's Republic Army(1917-1921)*. Book I. Ryiv: Tempora. (in Ukr.)
4. Naumenko K.E. (2011). Porohivskiy Hnat. In V.A.Smoliy (Ed.) *Encyclopedia of the history of Ukraine*. In 10 vol. Vol.8. (in Ukr.)
5. Central state archive of the highest authorities of Ukraine, F. 1075, D. 2, C. 1067. (in Ukr.)
6. Central state archive of the highest authorities of Ukraine, F. 1078, D. 2, C. 54. (in Ukr.)
7. Dashkevych Ya. (2011). A craftsmanship of an historian: Source study and special historic disciplines. In A.Hrechilo, M.Kapral', A.Felonyuk (eds). Lviv: Pyramida.

8. *Syberia infantry regiment*. Retrieved from URL:http://ria1914.info/index.php?title=35й_Сибирский_пехотный_полк (in Russ.)
9. Skoropadskiy Pavlo Petrovych (2016). *Memoirs*. Ed. I. Gyrych. Kyiv: Nash format. (in Russ.)
10. Hnat Porohivskiy (1936). Memorable night in rebel headquarters. *Litopys Chervonoï Kalyny* (ilustrovanyi zhurnal istorii ta pobutu). In *Chronicle of the red guilder rose (Illustrative magazine of history and everyday life)*, 2, 18-20. (in Ukr.)
11. Kolyanchuk O. (2000). Ukrainian military emigration in Poland (1920-1939). Lviv: Instytut ukrainoznavstva im. I. Krypiakevycha NASU. (in Ukr.)

ROGOZHA Maria, PhD in History, Associate Professor, Department of History of Ukraine, Pavlo Tychyna Uman State Pedagogical University,

THE COLONEL OF THE UKRAINIAN PEOPLE'S REPUBLIC HNAT POROHIVSKIY: THE PORTRAY IN THE CONTEXT OF PROSOPOGRAPHY

Abstract. Introduction. Analysis of recent publications about the period of 1917-1921 national liberation competitions proved the transition of Ukraine modern history from interpretation of events to identifying the role of expressive and non-ordinary personalities in it, so called history makers. Their biographies allow understanding history and processes of that period better. The outstanding personality Hnat Porohivskiy is defined among them. Information about him is episodic.

Purpose. The need to shape the portray of the colonel Hnat Porohivskiy by methods of prosopography as the highest form of biography, to draw discovered additional sources, to underline the most expressive features of his character are objectives of the paper.

Methods. The purpose is achieved by the author through the use of general scientific, historical and interdisciplinary methods of research, which are based on principles of historical reliability, objectivity, consistency, complexity and so on.

Results. The prosopography portray of the colonel Hnat Porohivskiy is shaped at the base of estimation of his personal qualities, ethno-religious preferences, civil service, political advantages and military skills. Integrity of ideas about Hnat Porohivskiy was created at the base of his home education with its Christian and family values. It is important to underline, that his Cossack background contributed his enter a military college; successful learning there provided his quick military career. The most completely his civil service appeared during the First World War, when he demonstrated and used successfully military skills and knowledge. The First World War campaign he finished as the colonel, was wounded, awarded medals and other signs. Revolution and civil war put Hnat Porohivskiy as the professional military in front of moral and political choice, and he made it in favor of Ukraine as he went to service to the Ukrainian People's Republic army. While taking part in battles, he expressed his best qualities, cared about his inferiors, concerned to supply them all necessary. Also he took care of them in warfare while leading them competently. Under superior powers of soviet troops he was interned to Romania. There he found a common language with military authorities and in such a way he avoided different negative manifestations concerning beaten fellows. Later on he lived and worked in Romania. In 1945 he was arrested by KGB, further destiny is unknown.

Originality. There was first experience to create a portray of the colonel Hnat Porohivskiy by means of prosopography, using data from genealogy, demography, psychology for complete idea concerning that personality in a paper.

Conclusion. The Colonel Hnat Porohivskiy represented himself as the real son of Ukrainian people. In period of Ukrainian national liberation competitions he made decision to pass to the side of UPR Army, fought against soviet troops. He demonstrated himself as the skilful commander, who executed an order as well as cared about inferiors. Questions concerning his stay in Polish captivity and period of his internment in Romania remained unexplained that provokes to continue the research of the colonel Hnat Porohivskiy biography.

Key words: war, military action, suborned, struggle, front, military service, iterated.

Одержано редакцією 12.06.2019
Прийнято до публікації 2.09.2019